

Évvégi „hajrá“ a vállalat teljesítéséért

Ezer hizott sertés naponta a szegedi nagy „disznótorban“

A Szalámigyár főmérnöki irodájában három hajtók csütörtök délelőtt a napi jelentés fölé. A főmérnök, a műszaki osztályvezető s a vágóhídi telepvezető. A számok meglehetősen mondták:

— Ha így haladunk, nem lesz baj a vállalat teljesítésével.

A jelentés margóján gyors számadást végeztek: hátra van, még tíz munkanap, ha mindennap megközelítjük a kétmillió értékű, teljesítjük kongresszusi vállalatunkat. Mi is volt a célkitűzés?

— A kitűzött cél — mondta Piros László, elvtárs, a főmérnök — az év végéig 24 millióval túlteljesíteni a ter-
vet.

— S hol tartanak most?
— Az éves tervet már 15-
en teljesítettük, most minden forint, amit az év végéig „hajrában“ teljesítünk, már a felajánlásra megy.

Terven felül 24 millió forint

Hajrá? Igen. Ebben a hajrában azonban van valami különös, felemelő, az adott szó becsülete, hite. Nem az

üzemi szervezetihiány miatt kell most „ráhúzni“, ahogyan a vágóhídon mondják. Nem az itteni vezetőkön, munkásokon múlott, hogy a harmadik negyedében nem érkezett annyi élőállat, mint amennyi a terv teljesítéséhez szükséges lett volna. Ekkor bizony elmaradtak, de a felajánlásból nem engedtek. Hisznek abban, hogy az év utolsó napjáig teljesítik terven felül a 24 milliót.

Kinn, a vágóhídon, ahová naponta ezer hizott sertés érkezik, ott érzékelheti az ember igazán a hajrát, a lendületet munkát. A vágócsarnokban az első pillanatban meghökken az idegen. Víz, vér, gőz és sok-sok ember, mindannyi kezében éles, hegyes kés. Vágnak, szabdalnak. Két szalagon „fut“ a sok hizott sertés. Ez úgy értendő, hogy görgetik az asztalon, s mire a végére ér, csupasz bőrre vetkőztetve várja, hogy két hátsó lábánál fogva felfüggeszték és tovább lökjék. Az egyik szalagon „szörtelenítének“, a másikon viszont „börtelenítének“. Az előbbi sertések

kettéhasítva exportra készülnek, az utóbbiakból zsír, szalámi és hentesáru lesz.

Ilyen még nem volt

A sinekről, mint a sas karmai, lógnak le a vashorgok, húsa „éhesen“. Akasztják is rájuk szüntelenül. Előbb a hizott sertést egészben, de mire hat-hét ember keze alatt elhalad, „kibeleztve“, kettéhasítva röplő tovább a sínen a hűtő felé.

A vágócsarnok az év végi hajrá szíve. Ha itt minden jól megy, a következő helyeken már könnyebben birkóznak meg a feladatokkal. S a vágóknál nincs hiába. A csütörtöki párttaggyűlésen az alapszervezet közzétette a töltéscsúszókat a vágóhelyeken, akik szerdán helyi csúszót állítottak fel: 1018 hizott sertéssel bántak el. Ilyen még nem volt a Szegedi Vágóhíd történetében.

Elegendő hentesáru készül

A vágóhídi dolgozók helytállnak a munkaverseny, a kongresszusi felajánlás teljesítésének év végi szakaszában. Bőségesen táplálják hússal a Szalámigyárat, a bő gyomrú hűtőházat, melynek terméiben minusz 6-tól 22 fokig szikkad a szalonna, a félértékes elszállításra, vagy további feldolgozásra várva, hogy majd később, amikor kiürülnek a családi éléskamrák a disznótorok után, akkor is legyen elegendő hús- és hentesáru-féleség.

A szocialista forradalom vívmányait, egyszerű embereket ábrázol

a szovjet bélyegkiállítás

Mint már hírt adtunk róla, december 22-én délután 4 órakor nyílik meg Szegeden az Ifjúság Házában a III. szovjet bélyegkiállítás, amely Budapesten november 13-a óta nagy tömegek érdeklődését váltotta ki. A szegedi filatelistáknak, a város dolgozóinak is bizonyára nagy élményben lesz részükhöz, hiszen a szovjet bélyegek világhírűek, s a föld minden országában szívesen gyűjtik.

A szovjet postabélyegeknél történelme van. A legelső szovjet bélyegen — amelyet 1921-ben adtak ki — egy munkás látható, aki a kapitalizmust jelképező sárkányt tapossa szét. A kiállítás látogatói gyönyörködhetnek a Nagy Októberi Szocialista Forradalom vívmányait, a tudomány, technika és művészet eredményeit, s az egyszerű embereket ábrázoló szebbnél szebb bélyegsorozatokban, s azokban az anyagokban, amelyek visszatükrözik a Szovjetunió világú meghódításában elért nagyszerű eredményeit. A legdrágábbak a motívumgyűjtemények közül azok, amelyek a nagy Lenin emlékét idézik.

Szívből örülünk annak, hogy a szovjet bélyegkiállítás

tás tablói Szegeden is dokumentálják majd népünk és a szovjet nép közötti elthetetlen barátságot.

A politechnikai oktatás újabb nyeresége

Bevált a pedagógusok szakmai ismeretszerzését szolgáló szegedi kezdeményezés

Három hónappal ezelőtt országosan egyedülálló kezdeményezés indult Szegeden a politechnikai oktatással foglalkozó pedagógusok szakszerű kiképzésére.

Huszonnégy nevelő vállalkozott arra, hogy tízenként héten keresztül heti nyolc órában elvégzik a könyvkötés és dobozkészítés alapvető fogásait és az ehhez szükséges technológiai ismereteket a Szegedi Nyomda Vállalat üzemében. A nyomda vezetői ehhez a szándékhoz minden szükséges támogatást megadtak és Bene Gyula könyvkötő, illetve Bálint Lajos dobozkészítő személyében kiváló szakmunkásokat is biztosítottak a tanfolyam vezetéséhez.

Erre a kezdeményezésre azért volt szükség, mert az általános iskolai politechnikai képzés egyik ága a papírmunka.

A háromhónapos képzés most fejeződött be, s a tapasztalatok azt igazolják, hogy

ez a forma nagyszerűen bevált és más szakmákban is járható útnak bizonyul. A pe-

dagógusok ugyanis nagy kedvvel, lelkesedéssel vettek részt a délutáni foglalkozásokon, nagyon jól érezték magukat a munkások között és

mindannyian megelégtettek a záróvizsgán, ahol a szerzett ismeretekről adtak szívesen nyomdai szakemberek előtt.

Természetesen egyéb haszon is származott az eredményes vállalkozásból. A nevelők megismerkedtek a nyomdai munkásokkal, azok életformájával és gondolkodásával, s egyszersmind olyan kapcsolatokat építettek ki, amelyek további munkájukban is gazdagon kamatoznak. Vincze György igazgató a tanfolyamot záró közös baráti összejövetelen

a további együttműködést szorgalmazta, s felajánlotta az iskoláknak az üzem szüntelen segítségét.

A nevelők a nyomdában eltöltött időről, s az ott szerzett szakmai ismeretekről

bizonyítványt kaptak. Ez a bizonyítvány nem azonos a szakképzettséggel, de nem is erre van szükség.

„En őt dicsérem — az élet anyját“

Eszteendővé közeleg, s az ünnepek szinte egymást érik. Pecsenye, kalács és bor alatt roskadoznak az asztalok és a további kilátások is jók, megnyugtatók. Nálunk az egy főre eső kalóriafogyasztás 3240. Nagyobb mint a nagyétkű, haspárti angoloknál. Fűtött szobák, gazdag karácsonyfák, szépen öltöztetett gyermekek teszik értelmét, indokoltá a munkásember örömet és álmodozását. A VII. pártkongresszus tények és számok légióját sorakoztatta fel annak bizonyítására, hogy a kitartó szorgalomnak kizárólag mi magunk, az államhatalom birtokosai és részesei szedjük le a gyümölcsöt.

Az élet köszöntésére emelt poharakban zamatosabb a bor — nincs, ami keserítse az ízet. A pártkongresszus beszámolójában elhangzottak csak emelik a jó ünnepi hangulatot. Az elmúlt tíz esztendő alatt 650 ezerrel növekedett a keresők száma, ami azt jelenti, hogy nincsenek Ady siratta, kényszerűsükből külföldre szökdöső, éhes magyarok. A dolgozó emberek igazát, jogát, méltóságát és megilletését ki-
verekedte a kommunista párt, s ennek ékesítője bizonyíték: 1958 végéig a munkások és alkalmazottak reáljövédalma 56 százalékkal, a parasztság reáljövédalma 26 százalékkal növekedett.

A kongresszus munkájának befejezése óta már Szegeden is bizonyára minden rendes dolgozó család élvezte a kontrollt, s megállapította, hogy Kádár János szavai egytől-egyig megállják a helyüket. Igaz az, hogy ma nálunk kilenc kilóval több az egy főre eső hús-

fogyasztás, mint 1938-ban; igaz az, hogy még egyszer annyinál is több cukrot eszünk, mint a felszabadulás előtt; igaz az, hogy ma a lakosságnak nem 31, hanem 71 százaléka részesül társadalombiztosításban; igaz az, hogy idén 25 ezer alacsonykeresetű munkás kapott 8—15 százalékos fizetésemelést; igaz az, hogy különböző, az egészségre ártalmas munkakörökben 50 ezer dolgozó munkakörülményeit emelték; igaz az, hogy az egyedül dolgozó, gyermeket nevelő nők, illetve több családtag dolgozó, nagyobb összegű családi pótlékot kapnak...

S ezzel még éppen hogy csak belefogtunk a rengeteg igazság felsorolásába, a közös erővel elért eredmények ismertetésébe.

Hajlamosak vagyunk rá, hogy szemünkön csak nagyjából átfuttassuk a számokat, különösen akkor, ha nem érünk rá belemélyedni az olvasásba. Pedig érdemes elgondolkodni azon is, hogy milyen áldást hoz majd a második ötéves terv máris virágzó hazánkra, s mindannyiunk házatárára. Most karácsonykor különösen jó alkalom adódik erre. S aki egy kicsit is felelősséget érez a holnapért, a szocialista rend megvalósításáért, az nem is tud közömbös lenni az országpolitikát illetően sem, és igyekszik mind az örömeiből, mind a gondokból magára vállalni a megfelelő részt. Az ilyen ember meg sem hallgatja a pénzért doppingolt nyugati rádiók zagyva „kommentálásait“, amelyek szerint „Magyarországon visszajöttek a régi módszerek, mert megint túl sokat beszélnek a termelésről.“

Hát lehet eleget beszélni arról, amiből élünk? Akik a termelési agitációt a

kommunisták szemére vetik, azok Angliában és másuttá arrafele nagyon jól tudják: a tökések nem meggyőzők, hanem a munkanélküliséggel tévesztés kényszerítik a munkát arra, hogy ereje teljes megfeszítésével termeljen az ő zsebük megtöltése céljából. Mert azok az ágrólszakadtak, akiknek abban a szabad világban még a legalacsonyabb rendű munka sem adatik osztályrészt, s emiatt napokig, hónapokig vacog a foguk és korog a gyomruk, bizony három ember helyett is megpróbálnak dolgozni, ha sikerül bejutniuk egy gyárba. Csakhogy utcára ne lökjék őket megint.

Az éhség fegyelme a legrettenetesebb fegyver.

A kommunisták az ellenforradalom előtti években is elmondották mindezt a kétkedőknek, s azoknak, akik még illúziókat tápláltak a kapitalista rendszer iránt, de sajnos, sokan valamiféle propagandának minősítették, s nem adtak hitelt neki. A párttagok ma is lankadatlan erővel publikálják, hogy az Elbán túl milyen mostoha a munkástömegek sorsa, azonban most segítenek ebben a hazatért, vagy könnytől ázott leveleket írogató disszidensek is. És jó, nagyon jó, hogy manapság sokkal jobban elhiszik az emberek az igazságot.

A különben mesés szépségű francia Riviéráról ezt írja Szegedre K. Lajos újságíró: »A múlt héten három napot dolgoztam, s ezen a héten sem lesz több. Talán két hét múlva kapunk egy nagyobb munkát. Talán. Látod, Veszter, ha 1956-ban elfeledkeztem arról, hogy honnan jöttem és hová tartozom, itt egyszerűen emlékeztem rá az élet, a töké, amely világosan látatja velem, mi lett volna, ha az ellenforradalom győz otthon. Veszter, ki kell mondanom az igazat, mert fojtogat, egy pillanatra sem hagy nyugtot.«

S eperjenek tehát a szabadeurópások a maguk portáján — van ott mit seperi. A mi népünket pedig ne „sajnáltságok“ jó fizetésért, ne hullajtsanak hamis kro-

kodilónnyeket azért, hogy mi »agyonolgozzuk« magunkat — úgyszincs az egészségek semmi értelme. Minálunk a szorgoskező tömegek nehéz körülmények között győzöttek meg róla azon a három év előtti őszön, hogy amikor kihűlnek a gyárak gépei, élet is csak ideig-óráig lehetséges, azután menthetetlenül megszűnik. Nagyön gyér számban találhatók ma már hazánkban olyan emberek, akik nem értik a szorgalmas munka és az élet színvonal közötti összefüggést. A többség — a szörvőgép mellett, az eke szarvánál, a kísérleti lombikok között — tisztában van azzal, hogy a kétszerkettővel, hogy csak azt lehet megenni, azt lehet magunkra öltetni, vagy elhasználni, amit fáradságos tevékenységgel elveszünk a természetől. »En őt dicsérem csak, az élet anyját« — így dalolt Juhász Gyula a munkáról, s akár Gera Júliát kérdeztük meg az Ecset-gyárban, akár Abrahám Gyulát a Ruhagyárban, ők is egyetértene a költővel.

Kádár János elvtárs, a párt VII. kongresszusán azt mondta: »Nálunk most jók az életviszonyok, van értelme a munkának, mert mindenki jól tudja, hogy a munka teremtette értéket részben a termelés fejlesztésére, vagyis a jövőben magasabb életszínvonalának megalapozására — részben pedig közvetlenül fogyasztásra, a ma jobbá tételére, a dolgozók életszínvonalának rendszeres emelésére fordítjuk.« A márt jobbá tenni, a jövőt megalapozni — ki ne helyeselné ezt! Ha a második ötéves tervnek csak a fő irányelveit vesszük is — az ipari termelés 65—70, a mezőgazdasági termelés 30—32 százalékos növekedését — ezek alkalmasak arra, hogy lelkessé, termelékenyebb módszerekre, hasznos ötletekre készítsék a dolgozókat.

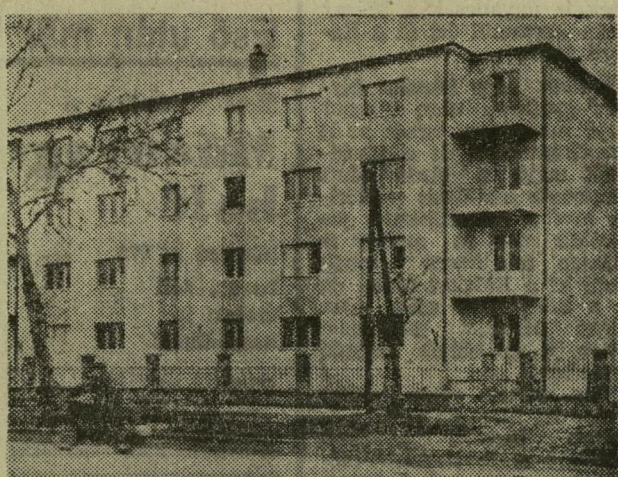
Mikor tűztek a múltban ilyen nemes, országépítő célokat a nép elé? S ha tűztek volna, kiknek az érdekében? A Horthy-rendszer soha nem érdekelt az inszignihás tömegek sorsa, nekik a kizsákmányolók szakadatlan gazdagodása volt a fontos. És nem hívták össze országos tanácskozásra a javakat előállító kisembereket, s pláne nem kérdezte meg tőlük senki, hogy igazságosnak tartják-e az elosztást. Jó is lett volna! Pénzeszsárok, bárók és grófok kupak-tanácsa döntötte el, hogy mekkora »bért« szabad adni a munkásnak.

A régi gondok ma nem gondok. Petőfitelep csupán fekvésénél fogva esik a körtöltésen kívül, mert lakosságának boldogulása tekintetében nem marad el a belváros mögött. Ha valakinek eszébe jutott volna most — mondjuk — karácsonyi nyomorénnyító akciót indítani a részükre, önrétük megsejtése címén egész bizonyosan pert indítottak volna az illető ellen. Ocskó Antalné, a Jutárgyár munkásnője, 1600 forintot keres havonta, s ezt — valamint azt, hogy férjének négy öltöny ünnepi ruhája van — úgy hozta tudomásunkra, hogy közben alig bírta visszatartani a kagacát. Amikor megkérdeztük, mi ennek az oka, megint csak nevetős kedvvel azt válaszolta: »Semmi. Csak nincs miért búsolni.« Ocskó né egyébként nyolc kitüntetés tulajdonosa, s felelté büszke rá, hogy mindegyiket a gép mellett végzett odaadó munkával érdemelte ki.

Pártunk VII. kongresszusa a dolgozók támogatását kérte a kitűzött gazdasági és politikai célok megvalósításához. Öszintén feltárta, melyik munkaterületen értünk el az átlagosnál nagyobb előrehaladást, de ugyanakkor azt is, hogy hol mutatkoznak nehézségek, ahol fokozottabb munkafegyelmre, felelősségre van szükség az elkövetkező időben. Nem kétséges, hogy az öntudatos munkástömegek egy emberként szavazzák meg a segítséget, illetve vállálják a munkák legnehezebbek elvégzését is.

Nagy István

Felsőváros diszei

(Tóth Béla felv.)

Szegeden 298 lakást hozott, illetve hoztató alá az idén a Csongrád megyei Építőipari Vállalat. Az új lakások nagy részébe decemberben költöztek be a lakók. A korszerű, több

emeletes házakat rózsaszín, ciklámenpiros, halványkék és más tetszetős színűre festették, úgyhogy azok egyben a város diszei is. Felvételeink két felsővárosi épületet mutatnak be.

Az első a szalámigyári dolgozók épülete a Nagykörút és a József Attila sugárút sarkán, a másik, mellette épült, egy 24 lakásos tanácsi ház.